

σας Βαβυρίας παρεισάγει εἰς τοὺς μύθους αὐτοῦ τὸν κατοικίδιον αἴλουρον, ἀλλ' οἱ κριτικοὶ ἀνεχάλυψαν πολυαριθμούς ἐνδείξεις τῆς συριακῆς καταγωγῆς τῶν μύθων αὐτοῦ. Κατὰ τὴν δευτέραν ἐκατονταετηρίδα μ. Χ., ὁ Αἰλιακὸς γράφει ὅτι ὁ αἴλουρος δύναται νὰ μάθῃ νὰ παραμένῃ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες περιποιῶνται αὐτόν. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὸ ζῶον ὡς ἔχον τὴν ιδιότητα ταύτην ἢ μόνον ἐν Αἰγύπτῳ. Ὁ Fabretti ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἐπιγραφῶν, παραθέτει καὶ ἐπιτύμβιον λίθον τῆς Ῥώμης, τῆς α' ἢ β' ἐκατονταετηρ. ἐφ' οὗ εἶνε γεγλυμμένος αἴλουρος βαδίζων, πρὸς δὴλωσιν μεταφορικῆν τοῦ ὀνόματος τῆς τεθαμμένης ἐκεῖ Calpurnia Felicula. Τὸ ἐπίθετον Felicula, σημαίνει μικρὸν αἴλουρον, ἀναφαίνεται κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον. Τέλος κατὰ τὴν δ' ἐκατοντ. ἡ χρῆσις τοῦ αἰλούρου κατέστη γενικὴ ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ κόσμῳ, ὡς ζῶον οἰκιακοῦ· συγχρόνως δὲ ἀναφαίνεται καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα catus, ὑφ' ἧς εἶνε γνωστὸν τὸ κατοικίδιον τοῦτο ζῶον. Ἀναφέρεται δὲ πρῶτον ὑπὸ Παλλαδίου, καὶ ἐν ἐπιγράμματι τῆς λατινικῆς ἀνθολογίας.

Ὁ σοφὸς Pictet παραδέχεται μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ πολυμαθείας καὶ αὐθεντίας ὅτι τὰ ὀνόματα τοῦ αἰλούρου εἰς πάσας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὰς ἀρχαίας ρίζας τῆς γλώσσης τῶν Ἀρίων, ἀλλ' ὅτι εἶνε μεταγενέστερα, ὅτι ὅλα παράγονται ἐκ τῆς λατινικῆς catus, ἧτις μετέβη εἰς τὴν γλώσσαν τῶν βυζαντινῶν ὑπὸ τὸν τύπον κάτος. Διὰ τῶν Ῥωμαίων λοιπὸν ἡ κατοικίδιος γαλῆ διεσπάρη εἰς τὴν Δύσιν, παραλαβόντων τούτων ἐκ τῆς Ἀνατολῆς μετὰ πολλῶν ἄλλων συνηθειῶν τῶν ἀνατολικῶν λαῶν. Ἄλλ' ὁ ἔξοχος φιλόλογος τῆς Γενεύης προβαίνει περαιτέρω, λέγων ὅτι ἡ λέξις catus φέρει ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀπόδειξιν τῆς χώρας, ἐξ ἧς οἱ Ῥωμαῖοι τὸ πρῶτον παρέλαβον τὸν κατοικίδιον αἴλουρον, ὡς καὶ ἐτέρας συνηθείας συριακῆς. Catus παράγεται ἐκ τῆς συριακῆς gatō ἀραβιστὶ gitt.

Ἄλλὰ καὶ ἐν τῇ συριακῇ ἡ λέξις cato ἔχει πηγὴν ξενικὴν, μὴ συγγενεῦσαν πρὸς σημιτικὴν ρίζαν. Ἐνταῦθα ὁ Pictet, ἀνερευνῶν τὴν ἱστορίαν τῆς λέξεως, δίδει τὸ νῆμα, τὸ ὀδηγοῦν εἰς ἀνεύρεσιν τοῦ ζῶου ἀπὸ λαοῦ εἰς λαόν. Ἀποδεικνύει δ' ὄντως ὅτι ἡ λέξις ἀρχικῶς προσηλθὲν ἐκ τῶν ἀφρικανικῶν γλωσσῶν, τῆς τῶν Βορνοῦ, gâda, τῆς τῶν Νουβίων, kadiska κτλ. Παρατηρητέον δὲ μόνον ὅτι ἐν τῇ ἀλύσει ταύτῃ τῆς μεταθιβάσεως τοῦ ὀνόματος διαφεύγει ἡ Αἰγυπτιακὴ γλώσσα· διότι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αἰγυπτιακῇ τὸ ὄνομα τοῦ αἰλούρου ἦτο mau καὶ ἐν τῇ κοπτικῇ schau. Ἄλλὰ παρατηροῦντες ὅτι τὸ ἀραβικὸν ὄνομα τοῦ αἰλούρου συγγενεῦει πρὸς τὸ ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς μεσημβρινοῖς λα-

οῖς τῆς Αἰγύπτου, ἐξάγομεν πιθανῶς ὅτι διὰ τούτων εἰσήχθη εἰς τοὺς Ἀραβίους διὰ τῆς Ἰμεμένης, ἧτις εἶχε συχνὴν ἐπιμιξίαν μετὰ τῶν γειτονικῶν ἀφρικανικῶν παραλίων. Οὕτω δὲ ὁ κατοικίδιος αἴλουρος, ὃν οἱ Σημίται τῶν παναρχαίων χρόνων τῆς Γραφῆς δὲν παρέλαβον ἐκ τῆς Αἰγύπτου, θὰ μετεκομίσθη βραδύτερον ἐκ τῶν χωρῶν τοῦ Ἄνω Νείλου, καὶ ἐκ τῆς Ἀβυσσινίας εἰς τὴν Ἀραβίαν καὶ ἐκ ταύτης εἰς Συρίαν, ἐξ ἧς μετεκομίσθη εἰς Ῥώμην καὶ ἐκ ταύτης εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην.

A. M.

Ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς «Ἐστίας» ἀναφέρομεν ἐκάστοτε τὰς πρὸς τὸ Μουσεῖον τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων γινομένας δωρεάς διαφόρων ὄπλων ἢ ἄλλων ἀντικειμένων ἀνηκόντων εἰς ἱστορικὰ πρόσωπα τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821. Τῇ παρακλήσει ἡμῶν ἡ Διοίκησις τῆς Σχολῆς εὐχρηστῆθη νὰ μᾶς παραχωρήσῃ κατάλογον τῶν ἀντικειμένων τούτων, ὃν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ἑνταῦθα. Σ. τ. Δ.

Μουσεῖον

ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ

Ἐν τῷ Μουσεῖῳ τούτῳ ὑπάρχουσι κατατεθειμένα τὰ ἐπόμενα ἀντικείμενα:

Τέσσαρα ὄπλα πλατύστομα (τρομπόνια), ἀνήκοντα εἰς τὰ ναυτικὰ πλοῖα τοῦ Ἀγῶνος, δωρηθέντα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἐκ τοῦ Ναυστάθμου.

Ἐν ῥόπαλον ἐπαργυρωμένον, λάφυρον κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν, ὅπερ ἀνήκεν εἰς τὸν Δυνάστην τῶν Ἰωαννίνων Ἀλῆ Πασσᾶν, καὶ ὅπερ ἐκληροδοτήθη εἰς τὴν κυρίαν Εὐφροσύνην Βαλασαμάκη παρὰ τοῦ πατρός της ἀντιστρατήγου Ἀλεξίου Βλαχοπούλου.

Ἐν ζεύγος πιστολίων Ἀλβανικῶν ἀργυρῶν, ἀτινα ἀνήκον εἰς τὸν ἀντιστράτηγον Ἰωάννην Θ. Κολοκοτρώνην, τὸν ἐπικληθέντα Γενναῖον, καὶ δωρηθέντα παρὰ τοῦ κληρονομήσαντος αὐτὰ ἀντισυνταγματάρχου Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Π. Θ. Κολοκοτρώνη.

Τὸ ὄπλον τοῦ ἀντιστρατήγου Ἀλεξίου Βλαχοπούλου, ὅπερ ἔφερε κατὰ τὸν ἀγῶνα, δωρηθὲν παρὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ κυρίας Κασσάνδρας Ν. Μισοῦλη.

Μία σημαία Τουρκικὴ, κυριευθεῖσα κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατάληψιν τοῦ Ἀγρινίου, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1821, δωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς αὐτῆς κυρίας Κασσάνδρας Μισοῦλη, εἰς τὴν ἐκληροδοτήθη παρὰ τοῦ πατρός αὐτῆς Ἀλεξίου Βλαχοπούλου.

Κιρκασιανὴ μάχαιρα, ἔχουσα θήκην ἀργυρᾶν καὶ λαθὴν ἐξ ὀστού, ἐξ ἐνὸς μέρους λευκοῦ καὶ ἐξ ἄλλου μέλανος, ἀνήκουσα εἰς ἀγωνιστὴν τοῦ 1821, ἐδωρήθη παρ' ἀνωνύμου.

Πιστόλιον καὶ παλάσκα ἀργυρᾶ καὶ ἐπιχρυσωμένα, ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀντιστράτηγον Μα-

κρυγιάννην ἐδωρήθησαν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Χρήστου Μακρυγιάννη, ὑπολοχαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ.

Τὸ ὄπλον (καρυοφίλι), ὅπερ ἔφερον ὁ Ἀλέξιος Γρίβας, ὁ ἐπικληθεὶς Γαρδικιώτης, ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Χρήστου Γ. Γρίβα, ὑπασπιστοῦ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

Τὸ ὄπλον τοῦ ἀντιστρατήγου Σπύρου Μήλιου, δωρηθὲν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Ι. Σ. Μήλιου, ἀντιμειράρχου τῆς χωροφυλακῆς.

Σπάθη κυρτὴ (πάλλα) καὶ ὄπλον πλατύστομον (τρομπόνιον) δωρηθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Ἀνδρέου Κουντουριώτη, ἀνήκοντα εἰς τοὺς προγόνους αὐτοῦ κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα.

Ἀργυροῦν ἐπίχρυσον πιστόλιον, δωρηθὲν παρὰ τοῦ κ. Γ. Β. Πετμεζᾶ, ὅπερ ἀνήκεν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ Βασίλειον Πετμεζᾶν, καὶ ὅπερ εἶνε τὸ πρῶτον κροτήσαν ὄπλον ἅμα τῇ τελευτῇ τῆς ἐν Ἀγίᾳ Λαύρᾳ τῶν Καλαβρῦτων ὀρκωμοσίας.

Τηλεσκοπίον, ὅπερ ἀνήκεν εἰς τὸν κατὰ τὸ 1807 ἐν Λευκάδι ἐδρεύοντα Ρῶσον στρατηγόν, Ἑλληνα δὲ τὸ γένος, Παπαδόπουλον, δωρηθὲν παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἥρωα Κατσαντώνη, ὅστις ἐδῶρσεν αὐτὸ εἰς τὸν ἐγκριτότερον τότε ὀπαδὸν που, βραδύτερον δὲ δαφνοστεφῆ στρατάρχην Καραϊσκάκη, ὅστις κατὰ τὴν ἐν Φαλήρῳ στρατοπέδευσιν τὸ 1821 τὸ ἐδῶρσεν εἰς τὸν σύντροφον τῆς Κατσαντωνικῆς ἐποχῆς συνταγματάρχην Φραγκῆσκον, παρὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ὁποίου ἐδωρήθη ἤδη εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Σχολείου.

Διαβατήριον τοῦ ἀειμνήστου Δημητρίου Ὑψηλάντου, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ πρωτεργάτης τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας Ἀναγνωστόπουλος ὠδήγησεν αὐτὸν ἐκ Ρωσσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, προσφερθὲν παρὰ τοῦ ἐν Λαμίᾳ ἐγκατεστημένου κ. Ἰωάννου Γεωργιάδου.

Τὸ ὄπλον (καρυοφίλι) τοῦ ἀντιστρατήγου Διοβουνιώτου, δωρηθὲν παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Ν. Ι. Διοβουνιώτου.

Τὸ ὄπλον (καρυοφίλι) τοῦ ὑποστρατήγου Δ. Ἀναστασοπούλου, προσφερθὲν παρὰ τῆς νύμφης αὐτοῦ κυρίας Μαρίας Θεοδώρου Δ. Ἀναστασοπούλου.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Σχολῆς ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ὀπλισμοῦ μεσαιωνικῶν χρόνων, ὡς καὶ ὀπλισμοὶ τῶν ἀγρίων φυλῶν τῆς Ἀβυσσινίας.

Διὰ δὲ τὸ διδακτικὸν τμήμα ὑπάρχουν 200 περίπου ὄπλα ἐξ ὅλων τῶν συστημάτων μέχρι τῶν νεωτάτων ἐφευρέσεων, ὡς καὶ πάντα τὰ ἐν χρήσει καὶ μὴ βλήματα πυροβόλων.



Περὶ χριστιανικοῦ τινος μεσαιωνικοῦ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΗΜΑΤΟΣ.

Μικρὰν ὀπτὴν πλίνθον, πρὸ ἐτῶν εἰς χεῖρας μου περιελθοῦσαν, διαφυλάττω φέρουσαν μορφὴν ἀναγλύφου σφραγίδος. Ἡ πλίνθος εὐρέθη κατὰ τὸ ἔτος 1869 ἀνορυπτομένῳν θεμελιῶν οἰκίας τινὸς ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς πόλεως Αἰγίου, οὐ μακρὰν ἀρχαίου χριστιανικοῦ ναοῦ, ὅστις κατὰ τὰς παραδόσεις τοῦ λαοῦ ἠκοδομήθη ἐντὸς σπηλαίου τῆς ἀποκρήνου ὄχθης ἐν ἀπομιμῆσει τῶν οἰκοδομῶν τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου καὶ σύγχρονος τούτου. Οὐ πολὺ ἀπέχουσι τοῦ ναοῦ, γνωστοῦ τὰ νῦν ὑπὸ τὸ ὄνομα Παναγίας τῆς Τρυπητῆς, ἐρείπια μοναχικοῦ ἰδρύματος ἢ ἱερομοναστηρίου, μέχρι τῶν ἡμερῶν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως συντηρουμένου.

Ἐκ χειρών ακτος, τοῦ πρώτου εὑρετοῦ, ὁ κέραμος ἔτυχεν ἐν χερσὶ φίλου προσώπου καλλιῶν εὐλαβομένου τὰ τοιαῦτα, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐγὼ αὐτὸν δωρηθέντα ἀνελάμβανον.

Ὁ κέραμος φέρει σχῆμα ὀρθογώνιον, ὡς φαίνεται ἐν τῇ ἄνω παρατιθεμένῃ εἰκόνι, μήκους 0,05 μ. πλάτους 0,04 1/2, ὀριζόμενον ὑπὸ τετραγώνου κρασπέδου ἀναγλύφου. Ἐν μέσῳ τῆ ὀρθογωνίᾳ δέικνυται σταυροῦ σχῆμα, ἀνάγλυπτον ὡσαύτως, πρὸς τὸ κρασπέδον διηκόν, ὅθεν αἱ ἄκραι αὐτοῦ προσεγγίζουσιν ἐπ' ὀλίγον διχοτομούμεναι. Ὁ σταυρὸς οὐτὸς διαίρει τὸ ὀρθογώνιον δάπεδον εἰς τέσσαρα τμήματα, ὧν ἕκαστον παριστᾷ ἀνάγλυπτα ψηφεία τινα προφανῶς τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Ὁ παρατηρητῆς ὀδηγεῖται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καλῶς ἐκ τῶν ἰδίων ψηφείων καὶ φυσικῶς θεωροῦνται τρία τὰ κεφαλαῖα Β, Σ καὶ V ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν πρώτην καὶ ἀνωτέραν σειρὰν. Δεξιόθεν τοῦ ἄνω καθέτου βραχίονος τοῦ σταυροῦ παρατηροῦνται τὰ ψηφεία Σ καὶ V. Τὴν κατωτέραν σειρὰν, ὑπὸ τοὺς ὀριζοντιοῦς τοῦ σταυροῦ βραχίονας, ἀποτελοῦσι δεξιόθεν τρία ψηφεία ἰδιορhythμου γραφῆς καὶ ἀριστερῶθεν ἕτερα τρία. Ἐπὶ τῇ ὀρθῇ ἀναγνώσει τῶν ψηφείων δέον νὰ προσλάβωμεν ἐπακριβῆ ἐπίσης πυξίδα τὰ νῶτα